

Confettiregen (22)

Omdat ik naast moeder ook verzamerverslaafd ben, komt het niet als een complete verrassing dat ik nu zoveel mogelijk boeken bij elkaar probeer te sprokkelen die over homoseksualiteit gaan. Meestal kies ik een christelijk boek als het hierover gaat. Dit keer niet. Ik las het boek *Confettiregen* en wil je adviseren om het ook te lezen. Je kijkt en ontdekt mee over het uit de kast komen van een jongeman. Ik wil je net zo enthousiast maken als ikzelf ben.

Ik lees deze boeken omdat ik zo dicht mogelijk bij mijn zoon probeer te staan en het wil begrijpen hoe het voor hem is. Het boek [Confettiregen](#) is geschreven door Splinter Chabot, de zoon van Bart Chabot (schrijver). Het heeft een knalroze buitenkant. Dat vind ik al leuk. Ik zag Splinter bij het programma 'De wereld draait door' en zijn eerlijkheid raakte me. Ook omdat zijn ouders daarbij aanwezig waren. Daarom kocht ik het boek.

Daar heb ik geen spijt van. Het is een autobiografie, gericht op het ontdekken van zijn seksuele geaardheid. Zo mooi om vanuit zijn hoofd en hart mee te kunnen lezen. Ook zijn strijd, teleurstelling en de grijze mist, zoals hij het zelf noemt. Het boek boeide me al op de eerste pagina.

Ik citeer: 'het huis waarin we woonden was een kruising tussen dat van Pippi Langkous en Pipo de Clown.

Maar dan chiquer. Deftiger. En met een vleugje Alice in Wonderland. Muren waren geschilderd in opvallende kleuren: geel, oranje, lichtroze, donkerder roze. Overal stonden meubelen met tierelantijnen'.

Je ziet het voor je en het boek blijft beeldend. Je ziet het gebeuren. Ook in zijn strijd met homoseksualiteit. Wat mij als moeder het meest intrigeerde is, hoe hij tot de ontdekking kwam. En wat dat met hem deed. Uit de kast komen was ook voor hem moeilijk. Hij is niet gelovig, dus daarom vond ik het heel interessant hoe hij dit heeft beleefd.

Hij zegt het ook tijdens het gesprek tijdens DWDD wat ik eerder noemde. Ondanks het feit dat zijn ouders heel tolerant zijn, vond hij het een hele drempel.

Ik citeer opnieuw. 'We zaten te eten. Ik was wat stilletjes. Dat viel me pas op toen ik merkte dat er reactie van me verwacht werd. 'Weet je waar ik me op verheug, dat op een dag al jullie vriendinnetjes met jullie meekomen en hier aan tafel zitten.' begon mijn moeder. Daar schrok ik van, waarom wist ik niet. 'Dat lijkt me zo keur. Of een vriendje, dat is natuurlijk ook goed, het lijkt me heerlijk om een schoonzoon te hebben, dus een van jullie moet dat doen hoor', vervolgde ze. Hoewel het niet stil werd aan tafel, werd het in mij wel stil. Doodstil. Hoewel ik wist dat mama het tegen iedereen aan tafel zei en hoewel ik wist dat het lief bedoeld was, voelde het alsof ze

zich tot mij had gericht. Een schoonzoon?' Einde citaat.

Hij beschrijft zijn anders-zijn als een grijze mist, er niet bij kunnen horen hoe je ook je best doet. Ik citeer: 'De grijze mist die om mij heen leek te hangen en die mijn klasgenootjes konden zien. Die mijn ouders en mijn broers konden zien. Maar die ikzelf op de een of andere manier niet kon zien. Dat maakte me nog onrustiger, het leek alsof die mist mij wilde wurgen. Langzaam om me heen kronkelde, mij gevangen had.' Einde citaat. Als moeder moet je wel van hem houden.

Aan het eind van het boek wijdt hij ook nog een hoofdstuk aan zijn moeder en waarom hij niet altijd alles met haar kon delen. Dat is troostend. Ik hield het niet droog, om zijn kwetsbaarheid, zijn strijd en uiteindelijk ook zijn zelfaanvaarding: confettiregen.

Het boek is een echte aanrader wat mij betreft. Hij heeft een supermoeder. Zij wilde wel zien wat duidelijk was, terwijl ik een tijdlang deed of het er niet was. Ik hoop dat ik je met dit mamablog over het boek Confettiregen heb gemotiveerd om ook aan het lezen te slaan.

Annet van Ballegooijen